

noget som helst, der ligner Disciplin ved Sindsfygeanstalterne. Som Følge deraf maa de over for Opfyhsmændene have en Følelse af, at de ere, som man siger, den lille og ikke have Magt over dem. Det er ganske afgjort, men derfor maa man selvfølgelig ikke tillade sig at mishandle sindsfyge. Saadant noget, som kan blive nødvendigt, nemlig at tage den sindsfyge i Brystet eller Kraven og sætte ham alvorlig tilbage mod Bæggen eller Gulvet, hvorledes det nu i det enkelte Tilfælde stiller sig, kan ikke være anderledes. Dels er det, som sagt, nødvendigt, for at den sindsfyge kan faa en Følelse af, at han ikke har Overtmagten, i hvilket Tilfælde det vilde være rent umuligt at styre ham, og dels kan det ogsaa være en ganske naturlig Reaktion fra Opfyhsmændenes Side, naar man erindrer, at de maaftø risikere at sætte deres Liv eller Helbred til ved deres Føden mellem de sindsfyge. Men Sagen skal, som sagt, blive gjort til Genstand for en Undersøgelse, der dog sandsynligvis vil blive temmelig vidtløftig, fordi de Mennesker, der have tjent paa Anstalten, vistnok nu ere spredte omkring paa forskellige Steder, og man derfor maa opsoge, hvor saadanne Folk nu ere for at faa deres Forklaringer. Derefter kan man se, hvad der er sandt eller ikke i den sigtedes Forklaring. Denne Undersøgelse vil blive ført til Ende, og hvis der er Anledning til at anlægge Sag mod nogen, vil det ske. Skal man efter den Tid her i Rigsdagen ønske at gøre sig bekendt med Resultatet af Undersøgelsen, vil der selvfølgelig ikke være noget til Hinder derfor.

Berntsen: Jeg taler den højtærede Minister for den Maade, hvorpaa han har taget hele denne Sag. Jeg kan ikke ønske, at den højtærede Minister skal gaa frem paa nogen anden Maade, end jeg her hører, at han har gjort og fremdeles vil gøre. Den højtærede Minister siger, at han har sørget for, at en Undersøgelse af denne Sag er sat i Gang, og at den vil blive fortsat, indtil der foreligger fuld Klarhed over dette Forhold. Det er ganske rigtigt, hvad den højtærede Minister udtalte, at den i denne Sag mest sigtede Person ikke har indrømmet at have gjort sig skyldig i alt, hvad han er sigtet for, men der er nævnt flere Bidner, der skulle have set derpaa. Men alt dette vil jo vise sig under Undersøgelsen, hvorvidt det er rigtigt eller ikke, men naar den pågældende har villet undskylde det, han selv har tilstået at have gjort sig skyldig i, med at det har han gjort for. Spørg, saa vil enhver indrømme, at paa den Maade spørger man

ikke med sindsfyge, til Nød nok med sunde og friske Personer. Men, som sagt, jeg er den højtærede Justitsminister taknemlig for den Maade, hvorpaa han har taget denne Sag. Jeg har ikke ønsket andet, end at der maatte komme fuld Klarhed i dette Forhold. Det kunne vi altsaa vente. I Henhold til den Meddelelse, som den højtærede Minister har været saa velvillig at give Tinget her i Dag, betragter jeg den af mig anmeldte Forespørgsel som derved bortfalden.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg vil blot tilføje for ikke at blive misforstået, at det naturligvis ikke er min Mening at finde det i sin Orden, at der spørges paa den Maade med sindsfyge; tværtimod, jeg vilde ønske det for at være en tilstrækkelig Grund til at afstedige Karlen. Det, jeg vilde sige, var blot, at hvis han ikke havde gjort andet end det, vilde der ikke kunne komme nogen kriminel Sag ud af det.

Ordføreren (Rohmann): Med Hensyn til den højtærede Ministers Bemærkning om Endringsforslag under Nr. 1 er jeg selvfølgelig villig til at erkende — og det tror jeg nok, hele Udvalget er villigt til — at den højtærede Justitsminister ikke saaledes paa staaende Fod kan danne sig en Mening om, hvorvidt den foreslaaede Udvidelse kan foretages for en Sum, der er 104,000 Kr. under den i Lovforslaget forlangte. Det vilde være for meget at forlange. Naar nu Ministeren har udtalt, at han vil gøre et Forsøg paa at faa Udvidelsen iværksat for det Beløb, der staar nævnt i Endringsforslaget, af indtil 800,000 Kr., altsaa i det hele taget tager imod Endringsforslaget, kan jeg erklære, at det er alt, hvad Udvalget i den Henseende kan forlange. Med Hensyn til Spørgsmaalet om den ny § 4 mener jeg, at det vel har almindelig Interesse over for det hele Sindsfygevesen, men det har ogsaa særlig Interesse over for Middelfart Anstalt. Naar imidlertid Ministeren nu har erklæret, at han er villig til ved indtrædende Ledighed at indsætte i Bestyrelsen et andet Medlem, eller rettere sagt, et Medlem, som er taget ude fra det praktiske Liv, og som staar i livlig Betselvirkning med Befolkningen, altsaa kan danne et gavnligt Mellemlid mellem denne og Anstalten, og Ministeren samtidig har erklæret, at han vil tage Tanken om et centralt Tilsyn med vort hele Sindsfygevesen — maaftø ogsaa med vore Abnormanstalter — under Overvejelse og muligvis forelægge et Lovforslag i den Henseende, er det ogsaa saa temmelig, hvad vi kunne forlange. Ministerens Udtalelse paa